

къдѣто се установихме, бѣ съградена при самата градина. По-нататъкъ се простираха ливади и ниви съ разни посѣви. Отъ къмъ сѣверната страна, на 10 - 12 к. м. разстояние, се издигаше не твърдѣ високо дългновато бърдо, покрито съ зелена трѣва и посѣви. Отъ къмъ изтокъ и западъ пъкъ очитѣ виждаха равнище. На югъ — рѣката Дунавъ, на която дѣсния брѣгъ на мѣста издигнатъ на 5—10 метра и тукъ — тамъ покритъ съ гора. Малко по-нагорѣ се види историческия градъ Никополъ, който сѣкашъ бѣ кацналъ на брѣга при самата възвишеностъ на р. Дунавъ. Като, че всичко това бѣ създадено за сладко-гласнитѣ птици, които прѣхвъркаха отъ една страна къмъ друга, като се любуваха прѣзъ оная майска утринъ на живописната природна хубостъ. Тѣхнитѣ мелодични гласове даваха живостъ на картината, особено косътъ, който съ своето свирене събираше палмата. Прѣзъ цѣлия ми животъ ще остане памѣтна оная майска утринъ, когато за прѣвъ пѣтъ усѣтихъ такава сладостна и увлѣкателна любовъ къмъ природата и бѣхъ плѣненъ отъ нейната неописуема красота, а това бѣше на 14 май 1876 г. Отъ какъ бѣхъ дошълъ на онова жилище, не бѣхъ ставалъ тъй рано, както тогава незабѣлѣзано се бѣхъ измъкналъ отъ леглото като оставихъ другаритѣ си въ обятията на съня. Цѣлтъ ми бѣ да направя една малка разходка и да разгледамъ мѣстноститѣ при самото изгрѣване на слънцето. Едва що бѣхъ съзапрѣлъ на една зелена морава при самия Дунавъ, като поразенъ останахъ, кога съгледахъ на дѣсния брѣгъ на рѣката турчинъ — низаминъ, съ пушка на рамо да караули край брѣга. Това бѣ ужасъ. При това зрѣлище душата ми силно се развълнува и цѣлото ми тѣло потрепера. Искаше ми се да пролѣтя надъ Дунава като стрела и да го сгромолясамъ на мѣстото му. Тъкмо тамъ бѣ затъмнена славата на нашитѣ прадѣди и оничтожена свободата та нашето отечество. Политнахъ, тръшнахъ се на зелената морава, потъналъ въ потъ отъ вълне-